Soud padlých andělů

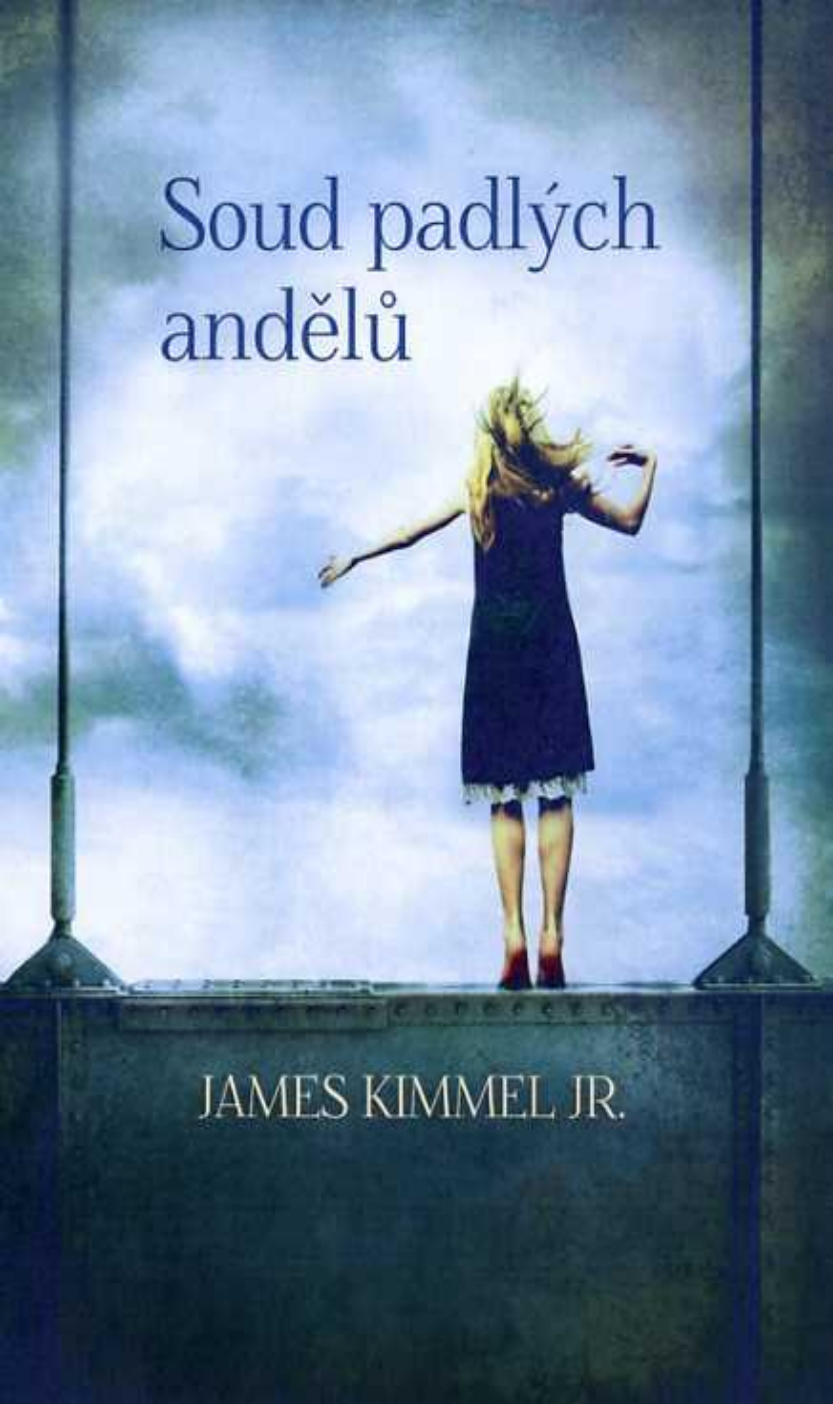

JAMES KIMMEL JR.

Soud padlých andělů

Soud padlých andělů

Román

JAMES KIMMEL JR.

LITERA
FORTUNA

Original title: Trial of Fallen Angels
First published in 2012 in Amy Einhorn Books,
Published by G. P. Putnam's Sons

Copyright © 2012 by James Kimmel, Jr

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Jana Pacnerová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-691-7

Pro Johna, Lea, Franze, Charlese, Hermana a Emily,
kteří přišli předtím

Že jsi…

„I myslím, že ti bude ku prospěchu,
půjdeš-li za mnou: průvodcem chci býti,
jenž povede tě místy věčných vzdechů.“
Dante, *Peklo*
(Překlad O. F. Babler)

Nic si nepamatuji.

Byly mé oči modré jako obloha, nebo hnědé jako čerstvě rozoraná země? Vlnily se mi vlasy vesele okolo brady, nebo mi hladce sčesané dozadu dodávaly přísný výraz? Měla jsem pleť světlou, nebo tmavou? A mé tělo – bylo silné, nebo štíhlé? Nosila jsem přiléhavé hedvábné šaty, nebo spíš oblečení z bavlny či drsného lnu?

Nepamatuji se. Vím, že jsem byla žena, více než pouhá vzpomínka na dělohu a prsa. A v tomto okamžiku si pamatuji celý svůj život, všechny chvíle, jak šly za sebou, počínaje matčinou dělohou a jejími prsy. Ale tyto vzpomínky se ztrácejí v nedohlednu, jako se odkládá zátěž na lodi, když se na obzoru objeví bouře. Netrpím touto ztrátou ani neschopností truchlit.

Jmenuji se Brek Abigail Cuttlerová. Právě mi došlo to, co jsem věděla už jako dítě. To já sama si musím zvolit, čím být chci a čím být nechci. A já chci pořád být.

ČÁST I.

1

Na nádraží Šemaja jsem se ocitla potom, co mi přestalo bít srdce a mozková aktivita se nevratně zastavila.

Takhle medicína definuje smrt, ačkoliv živí a (věřte mi) i mrtví se její nezvratnosti brání. Vždycky je důvod k naději, tvrdí lidé, a zázraky se někdy stávají. Zjistila jsem, že kupříkladu i po smrti – pokud se zázraku nepodaří udržet vás v poslední chvíli naživu – je tu pořád ještě možnost, že se člověk vzpamatuje později, u Posledního soudu, aby nemusel celý zbytek věčnosti toužit po smrti druhých.

Když jsem dorazila na nádraží Šemaja, nevěděla jsem, že jsem mrtvá. Ani jsem neměla důvod něco takového tušit. Když váš život skončí, nikdo vám to neoznámí. Pokud šlo o mě, srdce mi pořád bušilo a mozek fungoval. Jediný náznak toho, že se stalo něco

mimořádného, byl ten, že jsem neměla zdání, kde jsem a jak jsem se tam dostala. Prostě jsem najednou byla sama na dřevěné lavičce uprostřed opuštěného městského vlakového nádraží s vysokou klenutou kopulí ze zrezivělých nosníků a traverz a rozbitých skleněných tabulí, špinavých od sazí. Nepamatovala jsem si jízdu vlakem, nepamatovala jsem si ani cíl své cesty. Slabě osvětlená tabule uprostřed čekárny ukazovala časy příjezdů, ale ne odjezdů, a já usoudila – tak jako většina těch, co se tu objeví – že je tabule rozbitá nebo že jsou nějaké problémy na výjezdových tratích.

Seděla jsem, civěla na tabuli a čekala, až se na ní rozsvítí nějaká informace, která mi poskytne vodítko stran toho, kde jsem nebo aspoň kam mám namířeno. Když tabule pořád nic neprozrazovala, vstala jsem a zadívala se podle kolejí, jak to nedočkaví pasažéři dělají. Doufala jsem, že zahlédnu nějaký pohyb nebo záblesk světla v dálce. Koleje mizely v naprosté tmě, nedokázala jsem rozeznat, jestli je to tunel nebo černá bezhvězdná noc. Znovu jsem se podívala na tabuli a pak jsem se sklíčeně rozhlédla po nádraží: deset kolejí a deset nástupišť, všude prázdno, pokladna, stánek s novinami, čekárna, stanoviště čističe bot, nikde nikdo. V budově panovalo úplné ticho: z amplionů nezněla žádná hlášení, nebylo slyšet píšťalky, skřípění brzd ani rachot kompresorů, žádný pokřik průvodčích, stížnosti pasažérů ani hra žebravých muzikantů. Dokonce jsem neslyšela ani uklízeče, kteří by zametali v protějším rohu budovy.

Sedla jsem si zpátky na lavičku a všimla si, že mám na sobě černý hedvábný kostým. Při pohledu na ten kostým se mi vrátilo trochu jistoty. Zaživa jsem byla právnička a právničky vždycky nosí kostýmy, aby si nepřipadaly tak zranitelně. Tenhle konkrétní kostým jsem měla nejradši, protože jsem se v něm jakožto mladá žena při vstupu do soudní síně cítila sebejistě a nevystupovala jsem tak omluvně. Uhladila jsem si na klíně sukni a obdivovala přitom

sílu a bohatou strukturu materiálu i to, jak mi klouže po punčochách. Vážně to byl krásný kostým – kostým, který přitahuje pohledy kolegů, zástupce protistrany a dokonce i mužů na ulici. Byl to kostým, který sděloval, že jsem právnička, již je třeba brát vážně. Nejlepší na tom bylo, že jsem ho našla na věšáku se zlevněnými kusy v outletu – skvělý kostým *a navíc* výhodná koupě. Ten kostým jsem milovala.

Takže jsem seděla úplně sama na lavičce na opuštěném nádraží, uchvácená svým černým hedvábným kostýmem, když vtom jsem si všimla několika malých skvrnek na klopě saka. Ty skvrnky tvořily žlutavě bílou krustu a já usoudila, že jsem se patrně někdy na počátku dne pobryndala cappuccinem. To byl jeden z mých oblíbených nápojů. Seškrábla jsem skvrnky okrajem nalakovaného, ale oprýskaného nehtu a čekala jsem, že se uvolní aroma kávy. Jenže do mého vědomí místo toho vplula úplně jiná vůně: kojenecká výživa.

Kojenecká výživa? Mám snad dítě…? Ano, samozřejmě… dítě… dcerušku… už si vzpomínám. Ale jak se jmenuje? Myslím, že to začíná na S… Susan, Sharon, Samantha, Stephanie, Sarah… Sarah? No ano, Sarah.

Ale ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala se mi vybavit tvářička ani Sařiny vlásky, ani jak se smála nebo plakala, ani vůně její pokožky, ani to, jak se třeba kroutila, když jsem ji držela. Pamatovala jsem si jen, že ve mně vyrostlo dítě, stalo se mou součástí a pak vyšlo do okolního světa – kde jsem je viděla a mohla se ho dotýkat, ale ne už chránit tak, jako když bylo uvnitř ve mně. A přesto, i když jsem si ze své dcery nevzpomínala na nic kromě jména, ani v nejmenším mi to nevadilo. Jak jsem seděla na lavičce na nádraží Šemaja, dělaly mi daleko větší starosti skvrny na saku – děsila jsem se, že někdo uvidí, co jsem dopustila, aby postihlo můj nejmilejší černý hedvábný „jsem Někdo“ kostým.

Škrábala jsem skvrny energičtěji. Když nepouštěly, olízla jsem si špičky prstů a zvlhčila je. Jenže místo aby zmizely, skvrny se zvětšily a změnily barvu ze žlutavě bílé v temně vínově rudou.

Začíná pouštět barva… proto byl ten kostým ve slevě.

Jenže skvrny se začaly taky jinak chovat. Roztékaly se, karmínové šmouhy se mi z nich rozlévaly na sako, sukni a nohy. To mě fascinovalo. Namočila jsem si prsty do té rudé tekutiny, nejdřív opatrně, jako když dítě dostane plechovku barvy, pak s rostoucí sebedůvěrou, nakreslila jsem jimi vedle sebe na lavičku dvě primitivní postavičky z čar a koleček – matku a její malou dcerušku. Tekutina byla teplá a viskózní a chutnala příjemně slaně, když jsem si olízla prst jazykem. Na betonové podlaze nádraží vytvořila kaluž a já si zula lodičky a namočila si v ní prsty u nohou, úplně uchvácená tím krémovým dotekem.

Uprostřed toho všeho přistoupil k mé lavičce nějaký starý pán a sedl si vedle mě.

„Vítej v Šemaji," řekl. „Jmenuju se Luas."

Luas měl vlhké šedé oči, jako by pořád myslel na něco dojemného, a takovou milou, žabí tvář poznamenanou věkem, povadle měkkou a moudrou jako ohmataná kniha. Ta tvář mi byla povědomá a po chvilce jsem si uvědomila, že patří mému rádci, staršímu společníkovi advokátní kanceláře, který mě přijal po vysoké škole.

Jakpak se jmenoval…? No ano, Bill, Bill Gwynne. Ale ten starý pán, co sedí vedle mě, říkal, že se nejmenuje Bill, ale Luas.

Luas vítá do Šemaji každého. Vypadá taky pro každého z nás jinak, každý si ho vytvoříme po svém. Pro jednoho to může být automechanik nebo učitel, pro jiného otec nebo kazatel, anebo třeba nějaký šílenec nebo to všechno dohromady. V Šemaji si navzájem upravujeme jeden druhého, aby vypadal přesně podle našich představ. Pro mě byl Luas sloučeninou tří starých pánů, které jsem zaživa zbožňovala: měl na sobě bílou košili s tvídovým blejzrem, který

voněl rumovým dýmkovým tabákem, jako vonívalo oblečení mého dědy Cuttlera, a jak už jsem řekla, měl ochablý obličej Billa Gwynea, a když jsem mu ukázala svoje nohy a levou ruku, celé červené, tak bezmocně, jako když si malá holka hraje se špagetami, blýskl po mně vědoucím úsměvem mého dědy Belliniho, jako by říkal: *Ano, má milá vnučko, vidím, vidím to, co ty se bojíš vidět, ale budu dělat, že jsem si nevšiml.*

„Tak pojď, Brek," řekl Luas. „Musíme tě umýt."

Odkud zná moje jméno?

Znovu jsem se po sobě podívala, ale moje oblečení zmizelo – černý hedvábný kostým, krémová hedvábná blůza, podprsenka, kalhotky, punčocháče i střevíce. Vlastně tam nikdy nebyly. Byla tam jen představa oblečení, tak jako já byla jen svoje představa, definovaná tím, čím jsem se snažila být celých téměř jedenatřicet let svého života. Zbylo mi jen tělo, nahé a zkrvavené. Už jsem věděla, že ta rudá tekutina je krev, a že je to má krev, protože tryskala ze tří malých otvorů v mé hrudi a protože byla teplá a vzácná, jaká je na dotek jedině krev. Najednou se mi změnila perspektiva a připadalo mi, jako bych se na to všechno dívala z protější lavičky.

Kdo je ta ženská? ptala jsem se v duchu. *Proč si do těch děr nestrčí prsty, aby zastavila krvácení? Proč nevolá o pomoc? Je tak mladá a hezká, určitě má proč žít. Ale ona tam takhle sedí – jen kouká a necítí nic než lítost: lítost, že se krevní destičky srážejí moc pomalu, lítost nad částmi svého těla, které kdysi bývaly celé. A navíc – podívejte, jak jí haraší na cimbuří, nejdřív ztrácí rozum, pak vědomí. Poslouchejte. Uši jí plní burácení nicoty.*

Luas si sundal sako a přehodil mi je přes ramena. Už jsem plakala a on mě objímal jako vnučku, kterou jsem mohla být. Plakala jsem, protože jsem se rozpomněla na minulost, která existovala před nádražím Šemaja a před Luasem, před skvrnami od dětské výživy a před krví. Vzpomněla jsem si na své oči, irsky zelené po otci,